

Rapport

Datum: 19 juni 2007

Rapportnummer: 2007/122

Klacht

Verzoekster klaagt over de wijze waarop het regionale politiekorps Haaglanden heeft gehandeld vanaf het moment dat zij op 5 februari 2004 namens haar dochter aangifte wilde doen van smaad en laster. De politie heeft deze aangifte opgenomen op 23 februari 2004.

Verzoekster klaagt er met name over dat een politieambtenaar het opnemen van de aangifte heeft tegengewerkt.

Verzoekster klaagt er verder over dat de politie haar vanaf 23 februari 2004 onvoldoende en onjuist heeft geïnformeerd over het verloop van de zaak.

Beoordeling

Algemeen

1. De dochter van verzoekster had per e-mailbericht een naaktfoto van zichzelf gestuurd naar een vriend, met daarbij het verzoek om deze foto niet verder te verspreiden. Deze vriend stuurde de foto echter door naar één of meerdere personen. De foto werd vervolgens meerdere keren in posterformaat op de school van de dochter opgehangen. De dochter ondervond hiervan ernstige schade.

2. Op 28 januari 2004 ging verzoekster naar een politiebureau van het regionale politiekorps Haaglanden om namens haar dochter aangifte te doen van smaad en laster tegen de vriend. In overleg met de politie werd een vervolgspraak gemaakt om op 5 februari 2004 de aangifte op te nemen. Op 5 februari 2004 werd het opnemen van de aangifte op verzoek van politieambtenaar M. van het regionale politiekorps Haaglanden stopgezet. Uiteindelijk werd de aangifte op 23 februari 2004 opgenomen.

3. De politie stuurde het proces-verbaal van de aangifte in aan het Openbaar Ministerie te Den Haag. Op 13 april 2004 besloot de officier van justitie om de zaak te seponeren.

Via haar advocaat deed verzoekster beklag over dit sepot bij het gerechtshof te Den Haag.

4. Het gerechtshof verwees de zaak allereerst voor nader onderzoek terug naar de politie. Vervolgens wees het gerechtshof het beklag bij beschikking van 22 augustus 2006 af op grond van de volgende conclusie:

"Hoewel het hof zich geenszins ontveinst dat het om een ernstig feit gaat - te weten verspreiding van kinderporno - met voor het slachtoffer traumatische gevolgen, acht het hof - mede gelet op het inmiddels verstreken tijdsverloop - het thans alsnog bevelen van een strafvervolging van beklaagde niet meer opportuun."

5. Verzoekster klaagt over de wijze waarop het regionale politiekorps Haaglanden heeft gehandeld vanaf het moment dat zij op 5 februari 2004 aangifte wilde doen.

I. Ten aanzien van de tegenwerking bij het opnemen van de aangifte

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt er met name over dat politieambtenaar M. het opnemen van de aangifte heeft tegengewerkt.

2. Verzoekster stelde hierbij dat zij op 5 februari 2004 naar het politiebureau ging om aangifte te doen. Tijdens de aangifte kwam er bij M. een e-mailbericht binnen, waarop zij verzoekster meldde dat zij even moest telefoneren. Na terugkomst vroeg M. aan verzoekster om de aangifte stop te zetten en eerst nog een keer een gesprek met de rector van de school van verzoeksters dochter te voeren. Verzoekster vond dit vreemd omdat zij al meerdere keren een gesprek met de rector had gevoerd, maar stemde toch toe.

Op 9 februari 2004 ging verzoekster vervolgens met haar dochter naar het politiebureau, waar zij een gesprek had met M. en nog een jeugdrechercheur. Het gesprek ging volgens verzoekster alleen over het feit dat de aangifte niet lonend zou zijn, en over het feit dat verzoekster haar dochter van school had gehaald. Dit zou strafbaar zijn.

Tussen 10 februari en 23 februari 2004 had verzoekster meerdere keren telefonisch geprobeerd om een afspraak te maken om de aangifte te laten opnemen. Hierin werd zij behoorlijk tegengewerkt. Volgens M. had verzoekster van de aangifte afgezien, maar dat had verzoekster nooit gemeld. M. deelde vervolgens mee dat de zaak zonder meer toch zou worden geseponeerd, en verzoekster kon zich beter bezighouden met haar dochter. M. was ook van mening dat de dochter verkeerd bezig was, niet meer naar school wilde en het allemaal wel best vond. Verzoekster eiste vervolgens de mogelijkheid om aangifte te doen. Deze werd uiteindelijk opgenomen op 23 februari 2004. M. meldde daar nog meerdere keren bij dat de aangifte zou worden geseponeerd, aldus verzoekster.

3. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond.

Hij deelde mee dat politieambtenaar M., gelet op de aard van de zaak, zorgvuldig had gehandeld. In overleg met verzoekster werd besloten de aangifte in deze zaak op een later tijdstip op te nemen. De aangifte werd na de gesprekken binnen een redelijke termijn opgenomen, aldus de korpsbeheerder.

4. Op 21 juli 2005 verklaarde politieambtenaar M. tegenover de klachtbehandelaar van het regionale politiekorps Haaglanden onder meer dat verzoekster na een gemaakte afspraak aan het bureau kwam en haar verhaal vertelde. Er zouden naaktfoto's van haar dochter via internet zijn verspreid en deze foto's zouden eveneens op de school van de dochter zijn

opgehangen. Tijdens dit gesprek had M. via de e-mail en later ook via de telefoon contact met een collega. Deze adviseerde M. eerst een en ander goed door te spreken alvorens een aangifte op te nemen. M. moest eerst een goed beeld hebben van het voorval.

Na het gesprek met verzoekster hadden zij afgesproken dat verzoekster eerst nog een gesprek zou hebben met de rector van de school om te bezien wat er op school precies was voorgevallen en welke maatregelen eventueel door de school waren genomen. Verzoekster en M. kwamen overeen dat M. dan later de aangifte zou opnemen. Verzoekster had toen inderdaad nog een gesprek met de rector van de school gehad.

Ongeveer een week later had M. met verzoekster telefonisch een afspraak gemaakt en haar verzocht met haar dochter langs te komen aan het bureau. In aanwezigheid van de jeugdrechercheur vond er toen een gesprek plaats.

De zaak werd verder doorgesproken, waarbij M. aangaf dat het geen sterke zaak was met betrekking tot de bewijsvoering, en dat de mogelijkheid van een sepot niet moest worden uitgesloten.

M. had de vriend van verzoekster, naar wie zij de foto's zelf, op zijn verzoek, via internet had gestuurd, als verdachte verhoord. Deze jongen had de foto's weer naar andere bekenden van hem verstuurd. Zo zijn deze foto's uiteindelijk verspreid over het digitale net, waarbij uiterst moeilijk was aan te tonen wat het aandeel van alle betrokkenen nu precies was. Het kwam er op neer dat niet meer was na te gaan wie nu precies via hotmail wat had verstuurd. M. had hierover ook contact gehad met personeel van de afdeling computercriminaliteit, dat bovenstaande bevestigde. Maar ondanks het feit dat ook de politie-parketsecretaris aangaf dat het moeilijk te bewijzen zou zijn, had M. toch de aangifte opgenomen, aldus M.

5. Verzoekster liet tijdens het onderzoek nog weten dat zij inmiddels meerdere contacten met het Openbaar Ministerie had gehad, waaruit was duidelijk geworden dat er na terugverwijzing door het gerechtshof naar de politie in de zaak dertien verdachten waren aangemerkt van het verspreiden van de naaktfoto. De zaken tegen deze verdachten waren echter geseponeerd vanwege het inmiddels verstreken tijdsverloop. Verzoekster heeft op dit moment beklag bij het gerechtshof gedaan tegen deze sepot, aldus verzoekster.

Beoordeling

6. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit beginsel is onder meer uitgewerkt in de artikelen 161 en 163 van het Wetboek van Strafvordering (Sv). Artikel 161 Sv geeft een ieder die kennis draagt van een strafbaar feit de bevoegdheid daarvan aangifte te doen. In artikel 163 Sv is hierop aansluitend geregeld dat opsporingsambtenaren verplicht zijn om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen (zie Achtergrond, onder 1.).

7. De Nationale ombudsman acht in beginsel weinig ruimte aanwezig voor een uitzondering op de verplichting om aangifte op te nemen omdat daarmee aan het Openbaar Ministerie, de voor opsporing verantwoordelijke instantie, de gelegenheid wordt ontnomen te beoordelen of er ter zake strafvervolgning moet worden ingesteld. Een uitzondering kan alleen worden gemaakt in het geval dat al op voorhand, zonder enig verder onderzoek, en zonder de minste twijfel, kan worden vastgesteld dat de gedraging of gebeurtenis die ter kennis van de politie wordt gebracht niet te kwalificeren is als een strafbaar feit.

8. Toen verzoekster op 5 februari 2004 op het politiebureau kwam voor aangifte, heeft M. verzoekster verzocht om alvorens het opnemen van de aangifte eerst nog een gesprek aan te gaan met de rector van de school. M. zou dan later de aangifte opnemen.

Gezien de aard van de aangifte - het voorval had zich vooral op school afgespeeld - en het feit dat verzoekster hierin had toegestemd, is het niet onjuist geweest om de aangifte te verplaatsen naar een ander tijdstip.

Echter, in plaats van de aangifte direct tijdens het volgende gesprek op te nemen, heeft M. eerst onderzoek gedaan naar de haalbaarheid van vervolging van de aangifte. Vervolgens heeft M. verzoekster aangegeven dat het volgens haar geen sterke zaak was met betrekking tot de bewijsvoering en dat de kans groot was dat de zaak zou worden geseponeerd.

Dit is niet juist. De plicht tot het opnemen van een aangifte staat los van de vraag of aan die aangifte verder vervolg zal worden gegeven. In het geval van dergelijke twijfel dient de politie het over te laten aan de officier van justitie om ter zake een standpunt te bepalen en dat kenbaar te maken aan de persoon die aangifte doet. Gezien het bovenstaande is het terecht dat bij verzoekster de indruk is ontstaan dat de politie het opnemen van de aangifte heeft tegengewerkt. Dit is in strijd met het beginsel van fair play.

Dat de aangifte uiteindelijk wél is opgenomen doet hieraan niet af.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het informeren over het verloop van de zaak

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt er verder over dat de politie haar vanaf 23 februari 2004 onvoldoende en onjuist heeft geïnformeerd over het verloop van de zaak.

2. Verzoekster stelde hierbij dat zij half maart 2004 een telefonisch bericht van M. kreeg dat de zaak door de parketsecretaris was geseponeerd. Toen verzoekster haar vroeg of zij dit ook aan haar advocaat had gemeld, deelde M. mee dat dit niet nodig was. Volgens haar

zeggen wist de advocaat zelf wel hoe ze diende te handelen.

In een contact met haar advocaat kreeg verzoekster echter te horen dat inmiddels wel telefonisch contact was geweest tussen M. en een collega van het advocatenkantoor. Ook in dit gesprek zou M. hebben meegedeeld dat de zaak was geseponeerd, aldus verzoekster.

3. Bij brief van 17 maart 2004 verzocht verzoeksters advocaat aan M. om schriftelijk te bevestigen dat de zaak was geseponeerd. Bij brief van 19 april 2004 rappelleerde verzoeksters advocaat de politie omtrent het sepotbericht. Bij brief van 21 april 2004 liet de politie-parketsecretaris weten dat de politie de zaak nog niet had aangeboden aan het Openbaar Ministerie, waardoor de zaak nog niet kon zijn geseponeerd.

Bij brief van 27 mei 2004 werd verzoekster door de politie-parketsecretaris geïnformeerd dat de zaak inmiddels was geseponeerd.

4. De korpsbeheerder onthield zich van een oordeel over de klacht.

Hij was van mening dat verzoekster niet onvoldoende was geïnformeerd. Er was hoogstens enige ruis gekomen in de communicatie tussen verzoekster en politieambtenaar M. Uit het klachtonderzoek van de politie en uit de schriftelijke stukken was verder niet gebleken dat er onjuiste informatie was verstrekt.

De korpsbeheerder hechtte desalniettemin evenveel waarde aan de verklaring van verzoekster als aan de verklaring van M. Omdat deze verklaringen niet overeen kwamen, gaf de korpsbeheerder geen oordeel.

5. Op 21 juli 2005 verklaarde politieambtenaar M. tegenover de klachtbehandelaar van het regionale politiekorps Haaglanden onder meer dat zij in maart 2004 naar een ander bureau was gegaan. Zij had toen de zaak zoveel mogelijk afgemaakt. M. wist echter niet meer of zij die zaak zelf aan het Openbaar Ministerie had ingestuurd of dat een ander dit had gedaan. M. had wel vernomen dat de zaak was geseponeerd, maar wie haar dit had verteld, wist zij niet meer.

M. had nooit tegen verzoekster gezegd dat de zaak was geseponeerd. Zij had wel aangegeven dat er een reële kans bestond, dat de zaak zou worden geseponeerd. Zij had in deze zaak in nauwe samenspraak gehandeld met de politie-parketsecretaris, aldus M.

Beoordeling

6. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien.

Ingevolge de Aanwijzing slachtofferzorg geeft de politie het slachtoffer algemene informatie over de gang van zaken volgend op de aangifte (zie Achtergrond, onder 2.).

Bovendien vraagt de politie het slachtoffer uitdrukkelijk of hij van de gang van zaken volgend op de aangifte op de hoogte wenst te worden gehouden, hetgeen de politie opneemt in het proces-verbaal dan wel in een bijlage bij het proces-verbaal. Indien het slachtoffer heeft aangegeven op de hoogte te willen worden gehouden over de gang van zaken volgend op de aangifte, geeft de politie het slachtoffer informatie over het verloop van de zaak tot en met de afsluitende inzending van het proces-verbaal.

7. De lezing van verzoekster en die van politieambtenaar M. staan tegenover elkaar. Verzoekster stelt dat M. haar half maart 2004 heeft opgebeld met de mededeling dat de zaak was geseponeerd, terwijl M. stelt dit nooit tegen verzoekster te hebben gezegd.

Nu tijdens het onderzoek echter is gebleken dat ook de advocaat van verzoekster in de veronderstelling verkeerde dat de zaak was geseponeerd en M. daar nog per brief op heeft aangesproken, acht de Nationale ombudsman de lezing van verzoekster meer aannemelijk dan die van M.

Nu het Openbaar Ministerie pas in april 2004 tot het sepotbesluit is gekomen, is de informatie, die M. tot en met de afsluitende inzending van het proces-verbaal heeft verstrekt, niet adequaat geweest. Hiermee is gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden, is gegrond ten aanzien van:

- de tegenwerking bij het opnemen van de aangifte, wegens schending van het beginsel van fair play, en
- het informeren van het verloop van de zaak, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

Onderzoek

Op 3 oktober 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw X te Y, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden (de burgemeester van Den Haag), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd aan vier politieambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. De ambtenaren maakten van deze gelegenheid geen gebruik.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor strafrechtelijk politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Den Haag over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoekster de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd aan de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Het verzoekschrift van verzoekster van 1 oktober 2006 met bijlagen, waaronder de klachtbrief van verzoekster aan de korpsbeheerder van 25 mei 2005 met bijlagen.
2. Het door verzoekster toegestuurde klachtendossier van de politie, waaronder een verklaring van politieambtenaar M. van 21 juli 2005.
3. Standpunt van de korpsbeheerder van 5 maart 2007 met bijlagen.
4. Reactie van verzoekster van 26 maart 2007.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafvordering

1.1 Artikel 161

"Ieder die kennis draagt van een begaan strafbaar feit is bevoegd daarvan aangifte te doen."

1.2 Artikel 163, vijfde lid

"Tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in de artikelen 160 en 161, zijn de opsporingsambtenaren, en tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in artikel 162, de daarbij genoemde ambtenaren verplicht."

2. De inmiddels vervallen Aanwijzing Slachtofferzorg (Stcrt. 1999, 141) van het College van procureurs-generaal, geldend op 5 februari 2004

"1. Aangifte

De politie neemt op zorgvuldige wijze de aangifte van een slachtoffer op. Daartoe behoort ook het doorverwijzen van het slachtoffer naar hulpverlenende instanties, in het bijzonder naar de bureaus voor slachtofferhulp.

De politie geeft daarbij aan het slachtoffer algemene informatie over de gang van zaken volgend op de aangifte, geeft informatie over de mogelijkheden tot schadevergoeding, geeft een voorlichtingsfolder slachtofferhulp en vraagt uitdrukkelijk of schadevergoeding gewenst is en of het slachtoffer van de gang van zaken volgend op de aangifte op de hoogte wenst te worden gehouden.

De politie neemt in het proces-verbaal dan wel in een bijlage bij het proces-verbaal relevante informatie op over het slachtoffer met name of deze van de gang van zaken op de hoogte gehouden wenst te worden, en zo ja, of deze (materiële en/of immateriële) schade heeft geleden, hoeveel schade deze heeft geleden, of een schadevergoedingsregeling is getroffen en of het slachtoffer in het kader van het strafproces zijn schade vergoed wenst te krijgen. Voorts geeft de politie in het proces-verbaal dan wel in een bijlage bij het proces-verbaal de bemoeiingen weer die zij met het slachtoffer heeft gehad, met name met betrekking tot de eventuele regeling van de schade. De politie voegt voor zover mogelijk kopieën van op de schade betrekking hebbende bewijsstukken bij het proces-verbaal.

Het beginpunt van het verzamelen van informatie over de schade van het slachtoffer, de betalingsbereidheid en de financiële draagkracht van de dader ligt bij de politie."